

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Kateřiny Šimáčkové v právní věci žalobkyně: **FTV Prima, spol. s r. o.**, se sídlem Na Žertvách 24/132, Praha 8 - Libeň, zastoupené Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8, proti žalované: **Rada pro rozhlasové a televizní vysílání**, se sídlem Škrétova 44/6, Praha 2, proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 7. 2008, sp. zn. 2008/454/vos/FTV, č. j. sot/5858/08, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2009, č. j. 11 Ca 381/2008 - 57,

takto:

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 2880 Kč, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobkyně Mgr. Ludmily Kutějové, advokátky, se sídlem Sokolovská 49/5, Praha 8.

Odůvodnění:

Žalovaná Rada pro rozhlasové a televizní vysílání (dále též „stěžovatelka“ nebo „Rada“) napadá kasační stížností shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále též „městský soud“). Městský soud vyhověl žalobě žalobkyně a zrušil správní rozhodnutí žalované, jímž byla žalobkyni uložena pokuta za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona č. 231/2001 Sb., o provozování rozhlasového a televizního vysílání a o změně dalších zákonů (dále jen „zákon o vysílání“) - zařazení do vysílání pořadu, který by mohl ohrozit fyzický, psychický nebo mravní vývoj dětí a mladistvých. Pokuta ve výši 100 000 Kč byla uložena za vysílání pořadu Sběratelé kostí dne 15. 2. 2008 od 15.45 hod. na programu Prima televize.

Vysílaný pořad měl obsahovat naturalisticky působící záběry na lidské ostatky ve značném stádiu rozkladu, které působily odpudivě a nechutně. Nadto byl ukázán chladný přístup kriminalistů (hlavních aktérů pořadu), kteří k ostatkům zavražděného přistupovali bez jakýchkoliv

emocí. Záběry mohly dětské diváky traumatizovat, mohly vzbudit strach a úzkost. Podrobná analýza pořadu a CD se záznamem pořadu jsou založeny ve správním spise.

Žalobkyně v podané žalobě mimo jiné vytykala řízení před žalovanou vadu, jež mohla mít vliv na zákonitost správního rozhodnutí, a to vadu spočívající v porušení § 59 odst. 1 zákona o vysílání, neboť Rada žalobkyni neupozornila na porušení zákona (na typově obdobné jednání) a nestanovila jí lhůtu k nápravě. Městský soud s argumentací žalobkyně vyslovil souhlas a námitku shledal důvodnou, pročež pro uvedenou vadu řízení napadené rozhodnutí stěžovatelky zrušil.

Městský soud v rozsudku, kterým zrušil rozhodnutí žalované, vycházel ze setrvalé zastávaného názoru Nejvyššího správního soudu (rozsudek z 22. 1. 2009, č. j. 6 As 20/2008 - 83), jenž se charakterem institutu upozornění na porušení zákona podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání zabýval. Upozornil zejména na chápání upozornění v materiálním smyslu; v souladu s cit. rozsudkem Nejvyššího správního soudu městský soud zkoumal, zda stěžovatelka nevybočila z mezí předchozího upozornění, tj. zda existuje vazba mezi předchozím upozorněním a konkrétním postihovaným skutkem. Pro skutečné naplnění účelu institutu upozornění podle § 59 odst. 1 zák. o vysílání považoval městský soud za rozhodující zjištění typové podobnosti či shodnosti protiprávního jednání žalobkyně a předchozího vydaného upozornění.

V posuzovaném případě městský soud shledal pochybení v tom, že napadené správní rozhodnutí obsahuje odkaz na předchozí rozhodnutí Rady, aniž by bylo zřejmé, co bylo obsahem předchozího porušení povinnosti žalobkyni a o jaká skutková jednání šlo; tyto skutečnosti nejsou zřejmé ani ze spisového materiálu stěžovatelky. Podle názoru městského soudu tak není zřejmé, jaké konkrétní skutkové okolnosti či jednání byly Radou považovány za protiprávní v rámci předchozího upozornění. V této důvodně vytykané vadě spatřoval městský soud podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, jež mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé; městský soud proto napadené rozhodnutí zrušil a zavázal stěžovatelku uvedeným právním názorem.

Další žalobní námitky městský soud neshledal důvodnými; tyto námitky pak nejsou předmětem řízení o kasační stížnosti, a proto se jimi není třeba zabývat.

Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje námitky, jež podřazuje pod kasační důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), a navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Stěžovatelka vychází ze stejného rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 As 20/2008 - 83 jako městský soud, avšak na rozdíl od městského soudu je toho názoru, že povinnosti upozornit žalobkyni na porušení zákona dostála; je přesvědčena, že svou povinnost splnila, neboť žalobkyni již na porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání upozornila. V odůvodnění svého rozhodnutí nadto příkladmo uvedla správní řízení, jež s žalobkyní právě pro porušení § 32 odst. 1 písm. g) cit. zák. vedla. Stěžovatelka ve svém stanovisku vychází z názoru zaujatého městským soudem v rozsudku č. j. 8 Ca 363/2007 - 57, neboť „tato povinnost [předchozího upozornění] se váže především k porušení konkrétní zákonné povinnosti než ke konkrétnímu skutku“.

Stěžovatelka se dále vyjadřuje k městským soudem požadované „typové podobnosti či shodnosti“ posuzovaného skutku a předchozího upozornění. Stěžovatelka uvádí, že obsah příkladmo uvedených správních řízení, jež plnila v posuzovaném správním řízení roli předchozího upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání, byl znám jak jí, tak i žalobkyni

(byla účastnicí všech uvedených řízení). Městský soud, nebyl-li mu obsah těchto řízení znám, si měl od stěžovatelky spisové materiály vyžádat a provést jimi dokazování. Žalobkyně stejně tak mohla namítat, že se jednalo o správní řízení týkající se skutkové podstaty jiného správního deliktu; to žalobkyně neučinila. Stěžovatelka se domnívá, že povinnosti předchozího upozornění plně dostála; pochybnost naplnění této povinnosti vznikla až v řízení před soudem, který ji měl tedy též odstranit před vydáním rozsudku. Stěžovatelka nesouhlasí s městským soudem, že odůvodnění jejího rozhodnutí by mělo navíc obsahovat „*odůvodnění, resp. obsah předchozích rozhodnutí, v nichž byla uložena sankce za tentýž správní delikt*“ a má za to, že postačí pouhý odkaz na taková rozhodnutí.

Žalobkyně se k podané kasační stížnosti vyjádřila a navrhla ji jako nedůvodnou zamítnout. Trvá na svém názoru, který předložila soudu již v žalobě, že žádné z předchozích řízení, na něž stěžovatelka ve správním řízení odkázala jako na předchozí upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání, se netýkalo jednání obdobného či shodného s jednáním vytykaným v napadeném rozhodnutí (k tomu cituje z jednotlivých správních rozhodnutí). Žalobkyně tedy považuje rozsudek městského soudu za zcela správný v tom směru, že nebylo prokázáno, že stěžovatelka upozornila žalobkyni na typově obdobné či shodné jednání. Stěžovatelka měla v žalobním řízení příležitost tvrdit a prokázat opak, avšak zůstala pasivní jak ve svém vyjádření k žalobě, tak u ústního jednání.

Z obsahu správního spisu Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti důležité pro své rozhodnutí:

Stěžovatelka přijala dne 12. 3. 2008 usnesení o zahájení správního řízení o porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání odvysílání pořadu Sběratelé kostí dne 15. 2. 2008 od 15.45 hod. na program Prima televize (oznámení o zahájení správního řízení bylo vypraveno dne 11. 4. 2008).

Žalobkyně ve správním řízení namítala (vyjádření z 14. 5. 2008), že stěžovatelka porušila povinnost předchozího upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání. S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze z 2. 5. 2006, č. j. 8 Ca 2/2006 - 57, uvedla, že stěžovatelka dosud nevydala vůči žalobkyni žádné upozornění, které by věcně a časově souviselo s posuzovaným pořadem; nedošlo tak ke splnění zákonných podmínek pro zahájení správního řízení.

Ve výroku přezkoumávaného správního rozhodnutí je uvedeno, že se žalobkyni ukládá pokuta ve výši 100 000 Kč „*za porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona [o vysílání], kterého se dopustil[a] tím, že dne 15. února 2008 od 15:45 hodin na programu Prima televize odvysílal[a] pořad ze série Sběratelé kostí, který obsahoval naturalisticky působící záběry mrtvých těl a jejich částí, které jsou způsobily ohrožit zejména psychický a mravní vývoj dětí a mladistvých [...]*“. V odůvodnění poté Rada konstatovala, že pořad obsahuje scény, které mohou na dětského diváka působit děsivě, vyvolat v něm pocity strachu a úzkosti. Tyto scény mohou též dětského diváka citově otupit.

Námítku žalobkyně uplatněnou ve správním řízení stěžovatelka odmítla s tím, že zastává právní názor, že k naplnění § 59 odst. 1 zákona o vysílání postačí, pokud stěžovatelku na porušení předmětného zákonného ustanovení upozornila v minulosti alespoň jednou; tento výklad považuje za souladný s rozsudkem městského soudu č. j. 8 Ca 363/2007 - 57.

Závěrem stěžovatelka dospěla k tomu, že byly splněny všechny zákonné podmínky pro uložení sankce za správní delikt podle § 60 odst. 3 písm. d) zákona o vysílání a uložila pokutu v uvedené výši.

V části odůvodnění věnující se stanovení výše sankce stěžovatelka uvedla, že žalobkyně povinnost stanovenou v § 32 odst. 1 písm. g) cit. zákona porušila opakovaně, na její porušení byla dříve upozorněna a též za něj byla sankcionována (např. správní řízení sp. zn. 2006/361/kov/FTV, sp. zn. 2006/365/kov/FTV, sp. zn. 2006/894/jan/FTV, sp. zn. 2006/921/dzu/FTV, sp. zn. 2006/893/jan/FTV, sp. zn. 2006/323/dzu/FTV).

Stěžovatelka podala svou kasační stížnost včas (ust. § 106 odst. 2 s. ř. s.) a je osobou k jejímu podání oprávněnou, neboť byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí vzešlo (ust. § 102 s. ř. s.). Za stěžovatelku též v řízení jedná její zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, splňuje tedy podmínku povinného zastoupení advokátem ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti uplatňuje důvody kasační stížnosti uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. („nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení“) a v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. („nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé“). Jedná se tedy o důvody přípustné podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů, zkoumal též, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 2 a 3 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Předmětem posouzení v řízení před Nejvyšším správním soudem je otázka, zda stěžovatelka ve správním řízení dostala povinnosti předchozího upozornění na porušení povinnosti zákona o vysílání podle § 59 odst. 1 cit. zákona. Institutem předchozího upozornění se zdejší soud zabýval již ve svých předchozích rozhodnutích. V rozsudku z 14. 5. 2008, č. j. 6 As 21/2007 - 109¹ Nejvyšší správní soud uvedl: „*Smyslem ustanovení § 59 zákona o vysílání je nepochybně zajistit, aby provozovatel nebyl trestán za delikt ní jednání, jebož si nebyl vědom. Obecně vzato se tímto institutem realizuje preventivní funkce správního trestání. Zákonodárce dává prostor k dobrovolné nápravě závadného jednání provozovatele vysílání. Zákon nijak blíže nespecifikuje charakter „upozornění“ a ani nestanoví, do jaké míry musí být toto upozornění konkretizováno. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že v takovém případě je třeba vnímat „upozornění“ v materiálním smyslu, tedy předáním informace o tom, že provozovatel porušuje povinnosti stanovené zákonem a že mu hrozí sankce. [...] Nelze proto dovozovat, že by takové upozornění musela žalovaná činit u každého jednotlivého skutku, kterým byla porušena tatáž zákonná povinnost u téhož provozovatele [...]. Pokud by upozornění mělo být validní pouze pro určitý skutek, pak by provozovatel byl nepostižitelný, pokud by pořad nerepřizoval.“ (obdobně se Nejvyšší správní soud též vyjádřil např. v rozsudcích z 30. 5. 2008, č. j. 4 As 35/2007 - 120, nebo z 22. 1. 2009, č. j. 6 As 30/2008 - 97). V rozsudku z 22. 1. 2009, č. j. 6 As 20/2007 - 83, pak Nejvyšší správní soud blíže konkretizoval (s odkazem na předchozí judikaturu, jež je citována i v tomto rozsudku), že „*povinnost upozornění podle ust. § 59 odst. 1 zákona o vysílání se váže spíše k porušení zákonné povinnosti než ke konkrétnímu skutku. Je věcí soudního přezkumu určit, zda případně správní orgán (žalovaná) nevybočil z mezí povinnosti předchozího upozornění, tj. zda není vazba mezi upozorněním a konkrétním postižovaným skutkem příliš „tenká“ či zda vůbec nechybí.“**

Městský soud v napadeném rozsudku z právě citovaných rozhodnutí vycházel a přisvědčil námitce žalobkyně, že povinnost upozornění nebyla splněna, neboť neshledal podobné či shodné rysy mezi postiženým skutkem a jednáními, jež byla předmětem správních řízení, na která stěžovatelka v napadeném rozhodnutí odkazovala. Předmětem jeho posouzení se stala tedy právě souvislost předchozího upozornění a postiženého jednání. Stěžovatelka v kasační stížnosti z posledně citovaného rozsudku též vyšla a je toho názoru, že povinnosti předchozího

¹ Všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz.

upozornění dostala. Uvedla, že jí odkazovaná správní řízení jsou jen příkladným výčtem řízení, v nichž byla žalobkyně na porušení povinnosti uložené § 32 odst. 1 písm. g) zák. o vysílání upozorněna či za její porušení sankcionována.

Povinnost upozornit provozovatele vysílání na porušení povinnosti stanovené zákonem vysílání je nezbytným předpokladem uložení sankce; není-li tato povinnost splněna, je případná sankce uložena nezákonně. Z výkladu ustanovení § 59 odst. 1 zák. o vysílání zastávaného správními soudy je zřejmé, že uložení sankce nemusí vždy předcházet vydání formálního upozornění (jako samostatného správního aktu); je však třeba, aby stěžovatelka v průběhu každého správního řízení, jež je zakončeno uložení sankce, postavila na jisto, že povinnost předchozího upozornění splnila.

V průběhu správního řízení tedy musí být zřejmé, že povinnost podle § 59 odst. 1 zákona o vysílání byla splněna; jediné tak může být sankce uložena zákonným způsobem. Rada pro rozhlasové a televizní vysílání musí mít o naplnění této povinnosti jasno již v okamžiku zahájení správního řízení o správním deliktu, neboť v případě absence upozornění nemůže být řízení ukončeno postižením provozovatele vysílání v souladu se zákonem. Lze si proto představit, že Rada v oznámení o zahájení správního řízení uvede též skutečnosti, z nichž dovozuje splnění povinnosti předchozího upozornění. Za vadný nelze označit ani postup, kdy Rada v rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt označí předchozí upozornění, tedy doloží splnění všech podmínek pro sankcionování provozovatele vysílání. Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo, že stěžovatelka obvykle volí posléze uvedený přístup; ve svých rozhodnutích nejprve odůvodní naplnění skutkové podstaty správního deliktu, poté uvede, jakým způsobem byl provozovatel vysílání na porušení zákonné povinnosti v minulosti upozorněn (zřejmě nejčastěji tak činí uvedením spisové značky správního řízení a názvem pořadu, za nějž byla uložena sankce) a poté odůvodní výši sankce, kterou provozovateli uložila.²

Správní soud při přezkumu správního rozhodnutí Rady poté může k námitce provozovatele vysílání hodnotit, zda byla naplněna povinnost předchozího upozornění, tedy zda byla sankce uložena zákonným způsobem. Při přezkumu správní soud hodnotí právě onu zmiňovanou vazbu (souvislost) mezi jednáním, na něž byl provozovatel jako na nezákonné dříve upozorněn, a nyní postihovaným jednáním. Soudy tak činí v každém jednotlivém případě a jiný přístup není ani z podstaty věci možný. Soudy totiž nejsou oprávněny formulovat obecné pravidlo (obdobu právní normy) pro všechny budoucí případy, které by určovalo konkrétní časovou (či dokonce i materiální) hranici, za níž již souvislost mezi upozorněním a postihovaným skutkem neexistuje; tato úloha by náležela spíše zákonodárci než soudu. Je tedy v zájmu Rady jako správního orgánu své rozhodnutí pečlivě odůvodnit i v tomto směru tak, že v soudním přezkumu nebude pochyb o souvislosti předchozího upozornění s postihovaným jednáním. Rada s různými provozovateli vysílání vede desítky správních řízení právě pro porušení povinnosti stanovené v § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání, nemělo by jí tedy činit obtíže najít „související“ závadné jednání provozovatele. Vhodné by jistě bylo, kdyby stěžovatelka uvedla (byť jediné) správní řízení nejen spisovou značkou, ale též názvem pořadu a velmi stručnou charakteristikou závadného jednání.

² Nejvyšší správní soud porovnal text správních rozhodnutí stěžovatelky, která vydala v řízeních sp. zn. 2007/935/foI/FTV (u NSS vedeno pod sp. zn. 6 As 13/2009), sp. zn. 2006/893/jan/FTV (sp. zn. 6 As 16/2008), sp. zn. 2006/1025/bar/FTV (sp. zn. 6 As 17/2008), sp. zn. 2006/888/jan/FTV (sp. zn. 6 As 20/2008), sp. zn. 2006/696/kov/FTV (sp. zn. 6 As 24/2008), sp. zn. 2007/323/dzu/FTV (sp. zn. 6 As 16/2009), sp. zn. Rpo/142/05 (sp. zn. 6 As 9/2009), sp. zn. Rpo/143/05 (sp. zn. 6 As 8/2009), sp. zn. 2006/362/kov/FTV, sp. zn. 2006/363/kov/FTV a sp. zn. 2006/364/kov/FTV (vše pod sp. zn. NSS 6 As 10/2009).

V projednávaném případě však, jak již Nejvyšší správní soud uvedl v rekapitulační části tohoto rozsudku, stěžovatelka v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí neuvedla, jakým způsobem splnila povinnost stanovenou v § 59 odst. 1 zákona o vysílání; pouze v části rozhodnutí, kde se věnovala odůvodnění výše uložené sankce, příkladmo uvedla předchozí správní řízení, jež vedla s žalobkyní pro porušení § 32 odst. 1 písm. g) zákona o vysílání. Tyto odkazy městský soud považoval za odkazy na předchozí upozornění ve smyslu § 59 odst. 1 zákona o vysílání. Ze správního spisu není patrné, že by stěžovatelka kdykoliv v průběhu řízení poukázala na splnění povinnosti předchozího upozornění.

Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že povinnost předchozího upozornění nebyla splněna, resp. stěžovatelka žádným způsobem neuvedla, jakým způsobem ji splnila. Městský soud tedy nemohl přezkoumat jednu z podmínek zákonnosti správního rozhodnutí. Stěžovatelka se mýlí, domnívá-li se, že bylo na městském soudu, aby si vyžádal správní spisy stěžovatelky, pokud mu nebyl znám obsah jí odkazovaných správních řízení. Žalobkyně v žalobě velmi podrobně formulovala námitku, že chybí jakákoliv skutková souvislost mezi předchozími upozorněními a nyní posuzovaným jednáním; stěžovatelka se tuto námitku nesnažila popřít, pouze uvedla, že není její povinností upozorňovat žalobkyni na každé jednotlivé porušení zákona. Při ústním jednání odkázala na tento svůj názor. Stěžovatelka mohla svou obranu vést tak, že by tvrdila a dokazovala, že souvislost mezi předchozím upozorněním a posuzovaným případem je dána (což byl ostatně požadavek vyjádřený Nejvyšším správním soudem ve stěžovatelkou citovaném rozsudku č. j. 6 As 20/2008 – 83), to však neučinila. Stěžovatelka nemůže požadovat takovou procesní aktivitu (směřující k obraně rozhodnutí správního orgánu) po soudu, neboť role soudu ve správním soudnictví je „omezena“ na rozhodování sporu; povinnost tvrzení a povinnost důkazní náleží účastníkům řízení (srov. § 71 odst. 1 písm. d/ a e/ s. ř. s., jež lze obdobně vztáhnout i na žalovaného).

V této souvislosti ještě Nejvyšší správní soud připomíná, že žalobkyně absenci předchozího upozornění namítala v soudních řízeních opakovaně. Nikdy však její argumentace nesměřovala, tak jako v současném řízení, přímo k charakteru závadného jednání v upozornění. Žalobkyně spíše prosazovala názor, že formální upozornění musí předcházet každému zahájenému řízení o uložení sankce za správní delikt podle zákona o vysílání; tento názor nebyl správními soudy, jak je vidno z citované judikatury, akceptován.

Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a proto jí nenáleží právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 a contrario ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobkyně, jež naopak byla ve věci úspěšná, má právo na náhradu nákladů řízení. Žalobkyně byla v řízení o kasační stížnosti zastoupena Mgr. Ludmilou Kutějovou, advokátkou, z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud stanovil výši nákladů řízení, jež žalobkyni přiznal podle vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (§ 1 odst. 2 cit. vyhl.). Zástupkyně soudu sdělila, že v řízení o kasační stížnosti učinila jeden úkon právní služby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu - vyjádření ke kasační stížnosti; Nejvyšší správní soud tuto skutečnost ověřil v soudním spise a zároveň nezjistil, že by zástupkyně učinila nějaké další úkony, jež by byly právním úkonem ve smyslu § 11 odst. 1 advokátního tarifu. Sazba mimosmluvní odměny ve smyslu § 9 odst. 3 písm. f) ve spojení s § 7 činí 2100 Kč za jeden úkon právní služby. Zástupkyni též náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč. Nejvyšší správní soud pak částku zvýšil o 20 %, neboť zástupkyně je plátcem DPH, což soudu osvědčila. Celková výše nákladů, jež je stěžovatelka povinna zaplatit žalobkyni tedy činí 2880 Kč. Stěžovatelka je podle § 149 odst. 1

zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, povinna náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupkyně žalobkyně. K plnění Nejvyšší správní soud určil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. února 2010

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu